

*Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 181 af 29. april 1938 om byplaner.*

(Første behandling findes i tidenden sp. 172; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 1985).

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, de stillede ændringsforslag og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

**Ordføreren (Holger Eriksen):** Der har i udvalget været enighed om, at det er nødvendigt, at der fra statens side gøres noget for at hindre det planløse byggeri omkring de store byer. Naturligvis har der været divergerende opfattelser med hensyn til, hvilke foranstaltninger der burde træffes, men man har forhandlet sig til enighed. Den afgivne betænkning er meget udførlig, og jeg kunne forsåvidt nøjes med at henvise til den, men jeg skal alligevel nævne de vigtigste ændringer.

Efter det oprindelige forslag gjaldt zone-delingen for indtil 15 år. Nu fastslås det, at 15 år bør være minimum, hvor ikke særlige forhold taler for noget andet. Ved specielt at nævne oplandet omkring København, Århus, Ålborg og Odense fremhæver man, at loven navnlig tænkes anvendt her, men der er dog skabt mulighed for, at andre områder kan medtages.

I § 2 er den myndighed, der var tillagt ministeren, blevet overført til byplannævnet. Samtidig nedsættes der et rigsdagsudvalg, som ministeren skal holde underrettet om de planer, der forelægges ham af byplanudvalget. Hvis ministeren efter forhandling med dette udvalg finder det påkrævet, kan planerne forelægges rigsdagen i form af lovforslag.

Der er blevet indskudt en mellemzone mellem yderzoner og inderzoner. Fælles for inder- og mellemzoner er, at der indenfor et år skal udarbejdes byplaner m. v. Fælles for mellem- og yderzoner er, at byggeri i almindelighed, bortset fra nærmere angivne undtagelser, er forbudt. Områder fra mellemzoner kan indenfor perioden overføres til inderzoner. Om de sidste gælder iøvrigt, at det fastslås, at de skal være tilstrækkeligt store til dækning af efterspørgselen efter byggegrunde.

Endelig er der blevet indført en erstatningsparagraf. Den gælder sådanne tilfælde,

hvor der er tale om grundarealer, der faktisk har været byggemodne og er blevet vurderet derefter, og som nu bliver placeret i en mellemzone eller en yderzone, hvilket betyder, at de ikke vil kunne udstykkes eller bebygges i meget lang tid fremover. Her yder man erstatning, men det fastslås samtidig, at der ved fastsættelsen af erstatningens størrelse skal tages hensyn til den skattebesparelse, der fremkommer ved, at arealet nu bliver vurderet til en anden pris. Endvidere fremhæves det, at der ikke kan være tale om at yde erstatning for rådighedsindskrænkning.

Ændringerne til forslaget til lov vedrørende byplaner svarer til de ændringer, der foreslås gennemført i det førstnævnte lovforslag, bortset fra at man har foretaget en opdeling af byplansnævnet, således at det nu får to afdelinger, nemlig en hovedstadsafdeling for København, Københavns amt og Frederiksborg amt og en provinsafdeling for det øvrige land.

Jeg skal på udvalgets vegne anbefale, at man vedtager de to lovforslag i den form, de nu har.

**Axel Kristensen:** Under udvalgsbehandlingen henvendte amtsvejsinspektørerne sig til udvalget og talte om, at de havde visse vanskeligheder, når der opstod byer ved landevejene. Det var ikke muligt at få bestemmelser herom ind i loven, men jeg vil henstille til ministeren, at amtet, når der nedsættes byudviklingsudvalg eller udvalg i henhold til byggeplanloven, hvor det pågældende område ligger ved amtslandevejen, får en repræsentant. Dermed tror jeg i og for sig det spørgsmål er løst.

Vi har i betænkningen for at spare det høje tings tid så udførligt som muligt redegjort for vore synspunkter, og jeg kan derfor fatte mig meget kort. Vi har fra vor side lagt vægt på, at der skabes sådanne tilstande, at der i så ringe omfang som muligt skal gives dispensationer, idet rettighederne fastslås så klart som muligt, og vi mener, at vi har nået et betydeligt resultat og kan derfor på dette område erklære os tilfredse. Vi har ment det nødvendigt i så høj grad som muligt at skabe klarhed over, hvad man måtte og ikke måtte, og derfor har vi ikke kunnet acceptere bestemmelsen om, at delingen højst skulle gælde 15 år. Nu er det rettet til mindst 15 år, og det anser vi for en stor forbedring.

Endelig mener vi, at man ved oprettelsen af mellemzoner har gjort det muligt for mindrebemidlede stadig at skaffe sig egen grund og senere eget hus. Ekspropriations-